

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 232/09-40

Ústavný súd Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí 16. decembra 2009 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa a zo sudcov Sergeja Kohuta a Juraja Horvátha vo veci sťažnosti spoločnosti B., o. c. p., a. s., B., právne zastúpenej advokátom JUDr. M. V., B., vo veci namietaného porušenia základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 SŽ 110/2007 zo 4. decembra 2008 takto

r o z h o d o l :

1. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 3 SŽ 110/2007 zo 4. decembra 2008 p o r u š i l základné právo spoločnosti B., o. c. p., a. s., na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 SŽ 110/2007 zo 4. decembra 2008 z r u š u j e a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je p o v i n n ý nahradit' trovy konania spoločnosti B., o. c. p., a. s., v sume 681,27 € (slovom šesťstoosemdesiatjeden eur a dvadsaťsedem centov) na účet advokáta JUDr. M. V., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 232/09-13 z 11. júna 2009 podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prijal na ďalšie konanie sťažnosť spoločnosti B., o. c. p., a. s., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Sž 110/2007 zo 4. decembra 2008.

Sťažovateľ uviedol, že žalobou podanou na najvyššom súde sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia N. č. OVS-2308/2007 z 28. augusta 2007, ktorým bolo zmenené prvostupňové rozhodnutie N. č. UBD-1685-4/2006, ktorým mu bola uložená pokuta v sume 250 000 Sk za porušenie ustanovenia § 35 ods. 1 zákona č. 747/2004 Z. z. o dohľade nad finančným trhom a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o dohľade nad finančným trhom“) a § 75 ods. 3 zákona č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch a investičných službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o cenných papieroch) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o cenných papieroch“) z dôvodov neposkytnutia požadovaných podkladov, čím sa sťažil výkon dohľadu na diaľku.

Najvyšší súd zamietol žalobu s odôvodnením, že napadnuté rozhodnutia správneho orgánu boli vydané v súlade so zákonom.

Sťažovateľ uviedol, že najvyšší súd sa nezaoberal dostatočne so skutočnosťami uvedenými v žalobe, ako aj v doplnenom podaní, v ktorých namietal nesprávne vyhodnotenie skutkového a právneho záveru, čím došlo k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie. Tvrdil, že najvyšší súd použitím ustanovenia § 250h Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) obmedzil jeho základné právo opomenutím ním doplneného podania, pričom išlo o vec zásadného významu. Namietal nesprávny výklad ustanovenia § 35 zákona o dohl'ade nad finančným trhom, ako aj ustanovenie § 75 zákona o cenných papieroch, s čím sa najvyšší súd ani dostatočne nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia. Ďalej uviedol, že najvyšší súd sa vôbec v odôvodnení rozhodnutia nezaoberal výškou uloženej pokuty, ktorú taktiež v žalobe namietal, a preto nie je možné identifikovať, z čoho pri rozhodovaní o výške pokuty vychádzal.

Sťažovateľ na základe uvedeného navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom a rozsudkom sp. zn. 3 Sž 110/2007 zo dňa 4.12.2008 porušil základné právo spoločnosti B. o.c.p. a. s. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sž 110/2007 zo dňa 4.12.2008 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

3. Spoločnosti B. o.c.p. a.s. sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia, ktorá bude vyčíslená v písomnom vyhotovení rozsudku.“

Podpredsedníčka najvyššieho súdu v písomnom vyjadrení k sťažnosti č. k. KP 8/09-43 z 1. októbra 2009 uviedla:

«Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením č. k. II ÚS 232/09-13 zo dňa 11. 6. 2009 prijal na ďalšie konanie sťažnosť spoločnosti B., o. c. p., a. s., ktorá navrhla, aby Ústavný súd rozhodol, že Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom a rozsudkom sp. zn. 3 Sž 110/2007 zo dňa 4. 12. 2008 porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Sťažovateľ súčasne navrhol, aby Ústavný súd rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sž 110/2007 zo dňa 4. 12. 2008 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. (...)

Sťažovateľ za základne porušenie práva na súdnu ochranu považuje tú skutočnosť, že v dôsledku výkladu § 250h ods. 1 O. s. p. Najvyšším súdom SR došlo k obmedzeniu práva na spravodlivé súdne konanie zo strany Najvyššieho súdu SR. Podľa názoru sťažovateľa ide o vec zásadného právneho významu, pretože pokiaľ si orgán verejnej moci vyloží právne predpisy spôsobom, ktorý zákon neuvádza a nie je presne definovaný v právnom predpise, dochádza k porušeniu základných práv a slobôd fyzických a právnických osôb.

Sťažovateľ ďalej uviedol, že nedochádza k zmene rozsahu napadnutia rozhodnutia správneho orgánu, ak uviedol ďalšie argumenty odôvodňujúce podaný žalobný návrh. (...)

Najvyšší súd poukazuje na nasledovné skutočnosti:

Podľa zápisnice o pojednávaní (čl. 45 súdneho spisu) a podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom je zaznamenaný procesný priebeh konania Najvyšší súd podľa § 250h O. s. p. v danej veci nerozhodoval, a ani toto ustanovenie v priebehu konania neaplikoval.

Podanie žalobcu zo dňa 3. 12. 2008, nazvané „Vyjadrenie a návrh na zmenu (spresnenie žalobného návrhu)“ čl. 43 obsahovalo rozšírenie o nové dôvody oproti žalobe (čl. 1-4).

Najvyšší súd v odôvodnení rozsudku (čl. 48) poukázal na to, že dôvody žalobcu preskúmal iba v rozsahu pôvodne podanej žaloby. Uvedenie dôvodov žaloby je obligatórnou náležitosťou žaloby podľa § 249 ods. 2 O. s. p. a je pre súd záväzný. Najvyšší súd v medziach žaloby nezistil porušenie zákona žalovaným ani vybočenie z medzí primeranej aplikácie zákona.

V zmysle ustanovenia § 250j ods. 1 O. s. p. súd môže žalobu preskúmať iba v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe. Ustanovenie § 250j ods. 1 O. s. p. neumožňuje súdu prihliadať na kvalitatívne ďalšie dôvody, uvedené v doplňujúcich vyjadreniach žalobcu. Podľa názoru súdu ustanovenie § 250j ods. 1 O. s. p. neumožňovalo súdu prihliadať na rozširujúce dôvody v doplňujúcich vyjadreniach podaných po uplynutí lehoty na podanie žaloby.

Najvyšší súd navrhuje, aby Ústavný súd Slovenskej republiky podanej sťažnosti nevyhovел.»

Právny zástupca sťažovateľa vo svojom písomnom stanovisku z 30. septembra 2009 uviedol, že trvá na ústnom pojednávaní veci na ústavnom súde, a k meritu veci dodal, že:

«Sťažovateľ nad'alej zotráva na svojom stanovisku, že postupom Najvyššieho súdu SR došlo k porušeniu jeho základných práv a slobôd a to k porušeniu základného práva na súdnu ochranu a to najmä tým, že Najvyšší súd SR sa nezaoberal skutočnosťami uvedenými v doplnenom podaní v rozsahu celého podania a dôvodmi potvrdzujúcimi tvrdenia sťažovateľa.

Sťažovateľ zastúpený právnym zástupcom ako jeden z argumentov, prečo podľa názoru sťažovateľa došlo k porušeniu jeho práv, uviedol odkaz na § 250h ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, pričom zo samotného podania (Sťažnosti) je zrejmé, že okrem uvedeného paragrafu uvádza sťažovateľ skutočnosti, ktoré sú uvedené v § 250j ods. 1 O. s. p.. Nie je však pravdivé tvrdenie zo strany NS SR, že by súd nebral do úvahy § 250h, pretože na str. 3 v treťom odseku posledná veta je uvedená: „Rozšíriť rozsah napadnutia správneho rozhodnutia žalobca môže len v lehote podľa § 250b O.s.p.“, čo je presné znenie § 250h ods. 1 a je teda zrejmé, že súd prihliadal i na tento paragraf. Celý tretí odsek str. 3 hovorí len o rozsahu pôvodne podanej žaloby. Uvedené ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku nie je možné od seba oddeliť a podľa názoru sťažovateľa sa navzájom prelínajú. Keďže podľa § 250h aj po podaní žaloby je možné rozsah napadnutia správneho rozhodnutia obmedziť, v dôsledku čoho dochádza k zmene žaloby, aj po lehote je možné uvádzať i ďalšie právne skutočnosti, ktoré nemenia (nerozširujú) rozsah napadnutia, keďže zákon takýto zákaz neuvádza.

S prihliadnutím na tú skutočnosť, že obsahom doplneného podania boli len argumenty potvrdzujúce skutočnosti obsiahnuté v žalobnom návrhu, bolo potrebné zo strany NS SR zaoberať sa týmito tvrdeniami a zaujať k nim stanovisko. Sťažovateľ nemá vedomosť o tom, že by O.s.p. obmedzoval jeho práva po podaní žaloby uvádzať na podporu skutočností obsiahnutých v žalobnom návrhu tvrdenia a argumenty, ktoré podporujú žalobný návrh. Predovšetkým poukážem na tú skutočnosť, že súd poskytuje priestor v správnom konaní ako žalobcovi tak i žalovanému vyjadriť sa k jednotlivým tvrdeným

skutočnostiam. Pokiaľ by ich súd nebral do úvahy, prakticky by nemalo význam zaujať stanovisko k vyjadreniam druhej strany a ani uvádzať na ústnom pojednávaní určité potvrdzujúce skutočnosti. Súd by sa nimi zrejme ani nemal zaoberať. Z tohto pohľadu je zrejmé, že aj následne učinené podania a tvrdenia majú právny význam.

Pokiaľ striktné vychádzam zo znenia § 250j ods. 1 a § 250h ods. 1, musím uviesť, že NS SR preskúmal vec v rozsahu uvedenom v žalobe. Žiadnym podaním sťažovateľa neskôr nedošlo k úprave rozsahu napadnutia správneho rozhodnutia. Nemôžeme sa však stotožniť s tým, že NS SR posúdil vec z dôvodov uvedených v žalobe. Poukážem na to, že § 249 ods. 2 O. s. p. okrem iného uvádza, že žaloba musí obsahovať uvedenie dôvodov, v čom žalobca vidí nezákonnosť rozhodnutia a postupu správneho orgánu. Rozsah napadnutia je možné rozšíriť len v lehote uvedenej v § 250b, avšak O.s.p. neobmedzuje uviesť aj neskôr tvrdenia, argumenty a dôvody, ktoré podporujú jeho tvrdenia. Podstatou je preukázanie nezákonnosti správneho rozhodnutia. Uvedením dôvodov následne po podaní žaloby stávajú sa tieto dôvody a argumenty súčasťou odôvodnenia žaloby samotnej a teda súčasťou žaloby. NS SR mal prihliadnuť na túto skutočnosť a preskúmať rozhodnutie správneho orgánu aj v rozsahu ďalších dôvodov, ktorými však nedošlo k rozšíreniu rozsahu napadnutia správneho rozhodnutia.

Poukážem tiež na § 250d ods. 3, ktorý uvádza dôvody, pre ktoré súd konanie zastaví, pričom ako dôvod nie je uvedené, že by súd konanie zastavil, ak by žaloba neobsahovala dôvody nezákonnosti správneho rozhodnutia. Som toho názoru, že v takomto prípade súd nariadi odstránenie väd konania a až vtedy, ak by neboli odstránené, konanie by zastavil. Jedná sa o hypotetický príklad, ale pokiaľ žaloba neobsahuje dôvody, súd vyzve žalobcu na doplnenie dôvodov, pretože ich neuvedenie bráni vecnému prejednaniu. Podstatné je, že v danej lehote je podaná žaloba a následné dopĺňanie a to i dôvodov nezákonnosti, nemôže byť zo strany súdu posudzované ako bezvýznamné alebo podané po lehote bez povinnosti súdu zaoberať sa tvrdeniami uvedenými v neskoršom podaní.»

Ústavný súd podľa § 30 ods. 1 zákona o ústavnom súde prerokoval sťažnosť na ústnom pojednávaní, ktoré bolo vykonané v prítomnosti právneho zástupcu sťažovateľa, ktorý predniesol podstatný obsah sťažnosti a navrhol, aby sťažnostnému návrhu bolo vyhovené.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovať v porušovaní základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch(...)

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97). Z tohto vyplýva, že uvedené právne východiská sa vzťahujú na obe označené práva (IV. ÚS 147/08).

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, porušenie ktorého sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy).

Podľa ustanovenia § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa základné právo alebo sloboda porušili rozhodnutím alebo opatrením, ústavný súd také rozhodnutie alebo opatrenie zruší.

Podľa § 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd právoplatné rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah zruší a vec vráti na ďalšie konanie, ten, kto vo veci vydal rozhodnutie, rozhodol o opatrení alebo vydal iný zásah, je povinný vec prerokovať a rozhodnúť. V tomto konaní alebo postupe je viazaný právnym názorom ústavného súdu.

Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa táto ochrana dostane v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie zákonných ustanovení príslušných procesných predpisov musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

K úlohám právneho štátu patrí vytvorenie právnych a faktických garancií uplatňovania a ochrany základných práv a slobôd svojim občanom. Ak je na uplatnenie alebo ochranu základných práv alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní dostupných na ochranu akejkoľvek diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Koncepcia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základného práva alebo slobody, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky takéhoto uplatňovania a ochrany základných práv a slobôd (III. ÚS 60/04). Existencia takýchto konaní však nevyčerpáva ústavné požiadavky s uplatňovaním základných práv a slobôd.

Ústavnosť týchto konaní predpokladá aj to, že orgán verejnej moci, pred ktorým sa takéto konania uskutočňujú, koná zásadne nestranne, nezávisle a s využitím všetkých zákonom vytvorených prostriedkov na dosiahnutie takýchto procesných postupov. Ústavný súd v tomto smere osobitne pripomína objektivitu takéhoto postupu verejnej moci (II. ÚS 9/00, II. ÚS 143/02).

Objektívny postup orgánu verejnej moci sa musí prejavíť nielen vo využití všetkých dostupných zdrojov zisťovania skutkového základu, ale aj v tom, že takéto rozhodnutie obsahuje aj odôvodnenie, ktoré preukázateľne vychádza z týchto objektívnych postupov a ich využitie je v súlade s procesnými predpismi (II. ÚS 143/02).

Všeobecný súd musí vykladať a používať ustanovenia platných predpisov v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno obmedziť základné právo na súdnu ochranu bez zákonného podkladu. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z toho, že všeobecné súdy majú poskytovať v občianskom súdnom konaní materiálú ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 OSP), obdobne II. ÚS 174/04.

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutia všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím, došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné

a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 139/02, I. ÚS 13/00, I. ÚS 145/02, I. ÚS 44/03).

a) Zo žaloby sťažovateľa podanej na najvyššom súde vyplývalo, že namietal nielen právny názor rozhodnutia správneho orgánu v merite veci, ktorého zákonnosť sa domáhal preskúmať, ale namietal aj výšku uloženej pokuty, pretože táto sa mu javila neprimerane vysoká.

Podpredsedníčka najvyššieho súdu vo svojom písomnom vyjadrení podanému ústavnému súdu uviedla, že súd pri rozhodovaní vychádzal predovšetkým z pôvodne podanej žaloby, a nie jej dodatku (z 3. decembra 2008), a nemohol teda prihliadnuť na doplnenie žaloby postupujúc podľa § 250j ods. 1 OSP.

Zo všetkých dostupných materiálov ústavný súd zistil, že ako v základnej žalobe, tak aj jej dodatkom sa sťažovateľ domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu týkajúceho sa aj výšky uloženej pokuty.

Podľa ustanovenia § 250j ods. 5 OSP vo veciach uvedených v § 250i ods. 2 môže súd rozhodnúť rozsudkom o náhrade škody, o peňažnom plnení alebo o peňažnej sankcii, ak na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že o spore, o inej právnej veci alebo o uložení sankcie má byť rozhodnuté inak, ako rozhodol správny orgán.

Z uvedeného ustanovenia vyplýva, že súd, ak je vznesená námietka žalobcom, je povinný preskúmať rozhodnutie správneho orgánu aj v uvedených okolnostiach. Sťažovateľ podanou žalobou, jej doplnením a aj v správnom konaní namietal výšku uloženej sankcie. Za týchto okolností bol preto najvyšší súd povinný sa touto námietkou zaoberať a preskúmať napadnuté rozhodnutie aj v uvedenom smere a svoje rozhodnutie v každom prípade zdôvodniť podľa charakteru rozhodnutia. Z jeho rozhodnutia však vyplýva, že sa tým vôbec nezaoberal a v rozhodnutí sa o tom ani nezmienil. Preto je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné a v tomto smere je arbitrárne.

Z uvedených dôvodov ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

b) Podľa § 56 ods. 2 a 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ústavný súd rozhodnutie najvyššieho súdu zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie, v ktorom bude povinný o žalobe sťažovateľa proti žalovanému konať a rozhodnúť v celom rozsahu dôvodov žaloby, pričom je viazaný právnym názorom ústavného súdu (§ 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde).

Pretože sa sťažovateľ nedomáhal priznania primeraného finančného zadosťučinenia, ústavný súd o tom nerozhodoval.

c) Sťažovateľ žiadal priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia advokátom. Sťažovateľov právny zástupca vyčíslil trovy právneho zastúpenia vo veci sumou 1 768,88 € ako odmenu za štyri úkony právnej služby, režijný paušál, náhradu cestovných výdavkov v súvislosti s cestou na miesto konania pojednávania a späť, náhradu za stratu času, ako aj daň z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“), ktorej je platcom.

Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2008, ktorá bola 695,41 €. Úhradu priznal za tri úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti, účasť na pojednávaní na ústavnom súde) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to každý úkon po 115,90 €, t. j. za tri úkony 347,70 €. Spolu s režijným paušálom 3 x 6,95 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) bola úhrada priznaná v sume 368,55 €, čo s 19 % DPH, ktorej je právny zástupca sťažovateľa platiteľom, predstavuje sumu 438,57 €.

Ústavný súd priznal sťažovateľovi aj náhradu cestovných nákladov, ktorú jeho právny zástupca vyčíslil sumou 242,70 €. Keďže uplatnená suma nie je v rozpore

s ustanovením § 7 zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách v znení neskorších predpisov, ústavný súd mu ju priznal tak, ako bola uplatnená.

Celkovo ústavný súd sťažovateľovi priznal náhradu trov konania v sume 681,27 €.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je najvyšší súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. decembra 2009